

Regjeringen til at udstede en Finantslov, naar der ikke blev vedtaget i rette Tid nogen ordentlig Finantslov, dog saaledes, at der ikke i den maatte optages Noget, hvorom ikke Thingene havde været enige. Det var, saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, Meningen. Det forekommer mig imidlertid, at denne Udvei ikke slaar til for det Tilfælde, at Finantsloven bliver forkastet, thi saa kan der ikke siges at være Enighed mellem Thingene om Noget, og skulde Regjeringen da være indskrænket til at udstede Finantsloven med det Indhold, hvorom begge Thingene vare enige, vilde Resultatet blive Kul. Men dernæst vil jeg ikke tilbageholde den Ytring, at det forekommer mig ikke at være nogen tiltalende Form at sige: Naar et Thing har forkastet Finantsloven, skal Regjeringen være bemyndiget til at udstede en Finantslov; en Forkastelse vil jo nemlig i Reglen være et Skridt, der er rettet mod Regjeringen. Nei, det, der er i sin Orden, det er, at Grundloven, som staar over Regjeringen og Rigsdagen og over de skiftende Lider, siger til disse urolige Mennesker, Regjeringen og Rigsdagen: Kunne I ikke blive enige, saa giver jeg Regler for, hvorledes Tingene skulle gaa. Naar det samme ærede Medlem fra Wiibdelsart henviser til, at skulde Grundloven omredigeres, saa var der maaste ingen Paragraf, der trængte saameget til at ændres som den om Rigsretten, saa vil jeg dertil sige, at for det Første har jeg en særlig Grund til at anse det for naturligt for mig ikke at komme ind paa dette Spørgsmaal om Rigsretten, men dernæst maa jeg gjentage, at jeg væsentlig har havt for Øie at fremkomme med Noget, som kunde have Udsgit til at blive gennemført. Men at Landsthinget skulde dele sin Anpart i Rigsretten med Folke-thinget, tror jeg oprigtig talt ikke vilde have den fjerneste Udsgit til at blive gennemført.

Som jeg har sagt, er Forslaget til § 49 efter min Formening Kjørnepunktet i mit Forslag, thi det søger at stille Bevillingsmyndighedens Udøvelse paa den rette Maade. Det fører til, at Finantsloven for Fremtiden ikke vil kunne benyttes som politisk Kampmiddel, men deraf følger ogsaa, at man tør forvente, at der ikke vil fremkomme disse uheldige politiske Kampe paa Finantslovens Omraade, og det er egentlig den politiske Strid, som har ført til, at Uenigheden om enkelte Punkter paa Finantsloven har været uovervindelig. I det Dieblis den politiske Stilling overfor Finantsloven i Almindelighed bliver en anden, saa fremtræder det for mig for saa vidt som mindre paatrængende nødvendigt at træffe særlige Foranstaltninger

for det Tilfælde, at der maatte indtræde Uenighed mellem Thingene paa enkelte Punkter i Finantsloven. Naar der ikke er Tale om at benytte Finantsloven som et politisk Kampmiddel, naar altsaa, for at bruge et Udtryk, jeg for Øvrigt ikke kan lide, det er kommet dertil, at Storpolitiken holdes udenfor Finantslovbehandlingen, saa er det min Overbevisning, at der vil være meget mindre Trang til Bestemmelser for at hidføre et Resultat for det Tilfælde, at Thingene skulde vise sig at være uenige lige til det Sidste. Det er altsaa paa Grund af min § 49, der efter min Opfattelse netop angriber Duet ved Roden, at jeg lægger underordnet Bægt paa det Punkt, som den ærede Finantsminister betegnede som det væsentlige. Ikke desto mindre tror jeg, at mit Forslag til § 53 er ganske heldigt og vil kunne gjøre sin Nytte. Naar man ikke vil gaa den Vej, som er antydet af det ærede Medlem for Aalborg Amts Iste Valgkreds (Suel), nemlig at lade Uoverensstemmelserne løses gennem Fællesforhandlinger og Fællesafstemninger — og det vil man jo ikke — og fremdeles heller ikke vil gaa ind paa at lade Differentserne afgjøres af Tilfældet, af Fru Fortuna, ved Lotterispil, saa kan det ganske vist føre til, at man ikke faar en Ordning, der udelukker enhver Mulighed af en endelig Dissens mellem Thingene. Jeg kan imidlertid ikke tro Andet, end at ligesom den naturlige Vej er den, at man søger at frembringe saa megen Opfordring som muligt for alle Lodtagere i Lovgivningen til at blive enige, saaledes vil der ogsaa, naar man ordner Sagen, som jeg har foreslaaet, komme til at hvile et saadant Tryk paa ethvert af de to Thing, at det maa anses for at være, tør jeg sige, en ganske uoverordentlig stor Sjældenhed, at Finantsloven skulde falde, vel at mærke — jeg gjentager det — naar Finantsloven ikke længere bruges som politisk Kampmiddel, hvilket jo netop er Forudsætningen for Forslaget med Hensyn til § 53. Jeg tror, at det er nyttigt, at Finantsloven skal i Fællesudvalg, og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Weile Amts 2den Valgkreds (Berg) i, at Vissheden om at skulle have Fællesudvalg, skulde have en skadelig Indflydelse paa de foregaaende Forhandlinger; thi skjønt der jo ikke nu er nogen Nødvendighed for Fællesudvalg, har Sædvanen jo ført det med sig, at Fællesudvalg har fundet Sted, saa ofte Thingene ikke tidligere have været enige. Naar der er Fællesudvalg og, vel at mærke, et Fællesudvalg, hvor Medlemmerne ere valgte ved Forholdstalsvalg, hvor man altsaa har de forskjellige Anskuelser repræsenterede, og hvor man ikke blot, for at bejene sig af